

Лети, пташко, геть від мене
в далеку дорогу,
скажи милій, що без неї
вже жити не могу.

Скажи все їй, що я чую,
бо я сам не смію,
та й як щиро її люблю,
вимовить не вмію.

А ти, красна і маленька,
маєш голосочок, —
дзвонить, ллється так розкішно,
як срібний дзвіночок.

Вона ж тебе послухає
тихенької ночі,
може, й слізонька дрібная
скрасить її очі.

Довгомостиска,
д. 17 листопада 1895

Вперше надруковано в збірці Олександра Козловського «Мирти і кипариси», Львів, 1905.
Текст наводиться за збірником [Олександр Козловський. Поезії](#). — Бібліотека поета.
Радянський письменник. — Київ, 1966